

Capitolul 1

Plaka, 2001

Desfășurat de pe stâlpul de ancorare, odgonul pluti prin aer împroșcând stropi din mare pe brațele dezgolite ale femeii. Apa se uscă repede și, cum soarele ardea pe un cer lipsit de nori, ea observă că pielea îi strălucea în complicate modele de cristale de sare, de parcă ar fi fost tatuată cu diamante. Alexis era singura pasageră și în timp ce ambarcațiunea mică și uzată se desprindea de țarm, îndreptându-se către insula ce se ridica însingurată și părăsită în fața lor, se cutremură cu gândul la toți acei bărbați și femei care călătoriseră într-acolo înaintea ei.

Spinalonga. Se juca delirant cu cuvântul, rostogolindu-l cu limba ca pe un sâmbure de măslină. Insula se desfășura drept în față și, când barca se apropie de fortificația zidită de-a lungul țărmlui, fata trăi nu numai mirajul trecutului, ci și sentimentul copleșitor a ceea ce încă însemna el în prezent. „Acesta, gândea ea, ar putea fi un loc al istoriei calde și acum, nu rece ca piatra, locuit de ființe reale, și nu mitice.“ Cât de mult o deosebeau toate acestea de vechile palate și situri pe care le vizitase în ultimele câteva săptămâni, luni – poate chiar ani?

Alexis ar mai fi putut rămâne o zi, să se cațere pe ruinele din Knossos, reconstituind în gând, din fragmentele ciobite, viața trăită pe locurile acelea în urmă cu peste patru mii de ani. În ultima vreme însă, începuse să simtă că acest trecut era atât de îndepărtat, încât aproape nu-l mai putea ajunge cu imaginația; în orice caz, el nu o interesa. Deși își luase diploma în arheologie și lucra într-un muzeu, avea senzația că interesul pentru domeniu se diminuea pe zi ce trecea. Tatăl era profesor universitar, pasionat de arheologie, iar ea, copil fiind, crescuse cu ideea că într-o zi va călca pe urmele prăfoase ale pașilor lui. Pentru cineva ca Marcus Fielding, nici o civilizație nu venea dintr-un trecut prea îndepărtat pentru a-i stârni interesul, dar pentru Alexis, acum în vârstă de douăzeci și cinci de ani, taurul pe lângă care trecuse pe drum în dimineața aceea reprezenta o realitate mult mai palpabilă și mai relevantă pentru viața ei, decât ar fi reușit să fie vreodată Minotaurul din centrul legendarului labirint cretan.

Nu turnura pe care o lua cariera ei în acele momente constituia problema arzătoare a vieții. Mai presantă era dilema legată de Ed. În răstimpul petrecut absorbind căldura constantă a razelor de soare, la sfârșit de vară, pe insula grecească pe care își petreceau vacanța, o linie începea să se contureze sub epoca unei iubiri cândva promițătoare. Relația lor înflorise în microcosmosul rarefiat al vieții universitare, dar în lumea din afară începuse să se ofilească și cu trei ani în urmă, devenise un altoi bolnav, ce nu reușea să trăiască după ce fusese transplantat din seră în natură.

Ed era un bărbat frumos. Afirmația era mai curând un fapt în sine, decât o opinie. Dar tocmai înfățișarea lui o plictisea cel mai mult pe ea, convinsă că asta se adăuga aerului lui arogant și sigur de sine, demn de invidiat. Se apropiaseră unul de celălalt așa cum se atrag contrariile: Alexis cu pielea deschisă la culoare și părul negru, ca și ochii, Ed cu aspect aproape arian – păr blond, ochi albaștri. Uneori însă, simțea că spiritul ei mai sălbatic era anihilat de nevoia lui Ed de disciplină și ordine, iar ea știa că în momentul acela nu așa ceva își dorea; pentru el, până și acest strop de spontaneitate, după care tânjea ea, era o blasfemie.

Multe dintre calitățile lui, majoritatea considerate îndeobște avantaje, începuseră să o agaseze. Mai ales încrederea de nezdruncinat. Era rezultatul inevitabil al unei siguranțe de stâncă în ceea ce avea să urmeze și ceea ce urmase întotdeauna pentru el, din momentul în care se născuse. Lui Ed i se promisese o carieră pe viață într-o firmă de avocatură și anii se succedaseră în ordinea prestabilită a avansării în profesie și a locuințelor predictibil amplasate. Pentru Alexis singura certitudine era incompatibilitatea lor din ce în ce mai mare. Pe măsură ce vacanța avansase, meditase mult la viitor și nu-l vedea deloc pe Ed în centrul lui. Nu se potriveau nici măcar în mediul casnic. Apăsă tubul de pastă de dinți la capătul nepotrivit. Numai că de vină era ea, nu Ed. Reacția lui față de neglijența ei era simptomatică pentru modul în care aborda el viața în general, în timp ce ea găsea pretențiile lui apăsătoare, chiar supărătoare. Încerca să aprecieze nevoia lui de ordine, dar îi displăcea critica nerostită pentru modul oarecum haotic în care își trăia ea viața; își amintea că se simțea ca acasă în biroul întunecos și dezordonat al tatălui ei, în timp ce dormitorul părinților, pereții zugrăviți în culori deschise – alegerea mamei – și suprafețele lor impecabile o făceau să se înfioare.

Totul îi mersese lui Ed din plin. Era unul dintre băieții de aur: primul în clasă fără nici un efort și *victor laudorum*, fără concurență, în fiecare an. Frunzașul perfect. Fusese crescut să creadă că lumea era scoica lui, dar Alexis începuse să înțeleagă că ea nu putea fi închisă acolo. Ar fi reușit ea să renunțe la independență pentru a trăi lângă el, așa cum probabil ar fi trebuit? Un apartament micuț, destul de ponosit, închiriat în Crouch End, în comparație cu unul mare și elegant în Kensington – era nebună să-l refuze pe cel din urmă? Deși Ed o aștepta să se mute la el din toamnă, ea trebuia să găsească răspuns la mai multe întrebări: Ce rost avea să locuiască la el, dacă nu avea intenția să se căsătorească? Și pe urmă, era el bărbatul pe care îl dorea ca tată pentru copiii ei? Incertitudinile i se învârteau în minte de săptămâni de zile, poate chiar de luni și, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-și adune curajul și să facă ceva. Ed avea atât de multe de discutat, de organizat și de administrat în acest concediu, încât nici nu băga de seamă că tăcerile ei deveneau tot mai lungi, de la o zi la alta.

Ce deosebire între această excursie și vacanțele petrecute în insulele Greciei în anii studenției, împreună cu prietenii, pe vremea când spiritul le era liber și nimic în afara bunului plac nu dicta rutina zilelor lungi, scăldate în soare; hotărau ce bar să viziteze, pe ce plajă să se prăjească și cât să stea pe fiecare insulă, dând cu banul – o monedă de douăzeci de drahme. Era greu să crezi că viața putuse fi atât de liberă. Acum călătoria era încărcată de tensiune, de certuri, de îndoială de sine; era o luptă, începută cu mult înainte de a fi pășit pe pământul Cretei.

„Cum este posibil să am douăzeci și cinci de ani, iar nesiguranța viitorului să mă aducă la disperare? se întrebese făcându-și bagajele pentru excursie. Iată-mă într-un apartament care nu-mi aparține, pe punctul de a-mi lua concediu de la un serviciu care nu-mi place, lângă un bărbat de care nu-mi prea pasă. Ce e cu mine?“

La vârsta lui Alexis, mama ei era deja măritată de câțiva ani și avea doi copii. Ce evenimente o maturizaseră atât de timpuriu? Cum putuse ea fi atât de așezată, când Alexis se simțea încă un copil? Dacă ar fi știut mai bine ce gândea mama despre viață, poate i-ar fi fost mai ușor să ia anumite decizii.

Sofia fusese întotdeauna extrem de rezervată cu privire la trecut, chiar dacă pe parcursul anilor secretomania ei așezase o barieră între mamă și fiică. Alexis vedea o ironie în faptul că familia ei încuraja cercetarea și înțelegerea trecutului și totuși ea era împiedicată să pună lupa peste propria istorie; sentimentul că Sofia ascundea ceva de copii arunca o umbră de neîncredere. Sofia Fielding părea nu numai să-și fi îngropat rădăcinile, ci și să fi bătătorit bine pământul deasupra lor.

Alexis avea un singur indiciu despre trecutul mamei: o fotografie veche de la o nuntă, așezată pe noptiera Sofiei de când ținea Alexis minte, cu o ramă de argint subțiată de atâta lustruit. În primii ani ai copilăriei, când Alexis folosise patul părinților pe post de trambulină, imaginea cuplului de oameni zâmbitori, dar destul de rigizi, din fotografie, dansase în sus și în jos prin fața ochilor ei. Uneori îi pusese întrebări mamei despre frumoasa doamnă îmbrăcată în dantele și despre domnul stilat, cu păr ca platina. Cum îi chema? De ce avea el părul alb? Unde erau acum? Sofia îi dăduse cele mai scurte răspunsuri

posibile: erau mătușa Maria și unchiul Nikolas, trăiseră în Creta și muriseră amândoi. La vremea aceea informația o satisfăcuse pe Alexis – acum însă avea nevoie să știe mai mult. Statutul fotografiei – singura înrămată din toată casa, cu excepția imaginii ei și a fratelui ei mai mic, Nick – o intriga cel mai mult. Era limpede că acest cuplu jucase un rol important în copilăria mamei și totuși Sofia se ferea să vorbească despre ei. Era mai mult decât reținere, de fapt, era un refuz încăpățânat. Pe măsură ce creștea, devenind adolescentă, Alexis învățase să respecte dorința de intimitate a mamei – la fel de intensă ca și instinctul adolescentin care o făcea pe ea să se încuie în cameră și să evite comunicarea. Dar ea crescuse și depășise toate aceste faze.

Cu o seară înainte de a pleca în vacanță intrase în locuința părinților, o casă-tip, dintre cele înșiruite de-a lungul unei liniștite străzi din Battersea. Familia păstrase tradiția de a lua masa la un restaurant grecesc din apropiere ori de câte ori Alexis sau Nick plecau să reînceapă cursurile sau într-o excursie în străinătate; de această dată însă, vizita lui Alexis avea alt motiv. Voia sfatul mamei în legătură cu Ed și, nu mai puțin important, avea de gând să-i pună câteva întrebări despre trecut. Alexis sosise cu mai bine de o oră mai devreme, hotărâtă să o determine pe mama ei să ridice obloanele. Oricât de puțină lumină era îndeajuns.

Intră în casă, își lăsă rucsacul pe podeaua acoperită cu dale și azvârli cheile pe tava de alamă pătată, de pe raftul din hol. Aterizaseră cu un zăngănit răsunător. Alexis știa că nimic nu-i displăcea mamei mai mult decât să fie luată prin surprindere.

– Bună, mamă! strigă ea în spațiul tăcut al holului.

Bănuind că mama trebuia să fie la etaj, urcă treptele câte două o dată și intră în camera părinților, minunându-se, ca de fiecare dată, de cât de ordonată putea fi. O colecție modestă de mărgelile atârna de un colț al oglinzii și trei sticlute de parfum fuseseră aliniate pe măsura de toaletă a Sofiei. În rest, camera era total lipsită de ornamente. Nici un indiciu nu dezvăluia personalitatea sau trecutul mamei, nici o fotografie pe perete, nici o carte lângă pat. Doar o fotografie înrămată, pe noptieră. Deși împărțită cu Marcus, această încăpere era domeniul Sofiei și

aici predomina nevoia ei de ordine. Fiecare membru al familiei avea propriul spațiu și fiecare, propria intoleranță.

Dacă minimalismul imaculat făceau din dormitorul matrimonial spațiul Sofiei, al lui Marcus era biroul, unde cărțile se adunaseră în stive pe podea. Uneori aceste turnuri uriașe se prăbușeau și tomurile se răspândeau pretutindeni; nu mai ajungeai la masa de lucru decât pășind pe volumele legate în piele, ca pe pietrele de pavaj. Lui Marcus îi plăcea să lucreze în acest templu ruinat al cărților; îl făcea să se simtă în mijlocul săpăturilor arheologice, unde fiecare piatră fusese etichetată cu grijă, chiar dacă pentru ochiul neavizat păreau doar moloz abandonat. În acea cameră era întotdeauna cald și, în copilărie, Alexis obișnuia să se strecoare înăuntru ca să citească o carte, se ghemuia pe scaunul moale de piele, din care întotdeauna curgea umplutura, dar care tot rămăsese, cumva, cel mai plăcut și mai primitiv colț al casei.

Camerele copiilor erau neatînse, în ciuda faptului că aceștia plecaseră de mult din cuib. A lui Alexis era încă zugrăvită în roșul aprins, destul de opresiv, pe care îl alesese cu insolența celor cincisprezece ani. Cuvertura de pe pat, covorul și dulapul erau într-o nuanță asortată de mov, culoarea migrenelor și a crizelor de nervi – acum și Alexis admitea acest adevăr, deși la vremea respectivă insistase pentru ea. Într-o zi, probabil, părinții o vor zugrăvi din nou, dar într-o casă în care decorațiunile interioare și drapajele nu aveau prioritate, putea să mai treacă un deceniu până să se întâmple acest lucru. Culoarea pereților din camera lui Nick nu mai avea importanță de multă vreme – nici un centimetru pătrat nu se mai vedea de sub afișele cu jucătorii de la Arsenal, formațiile de heavy metal și blondele cu voluptăți improbabile. Salonul era un spațiu împărțit de Alexis și Nick, care de-a lungul anilor petrecuseră probabil un milion de ore aici, uitându-se tăcuți la televizor, în semiîntineric. Bucătăria însă era pentru toți. Masa din lemn de brad, la modă în anii 1970 – prima piesă de mobilier cumpărată de Sofia și de Marcus împreună –, era punctul central, locul unde se adunau cu toții, stăteau de vorbă, jucau diverse jocuri, mâncau și unde, în pofida dezbatărilor aprinse și a neînțelegerilor care izbucneau, deveneau o familie.

– Bună ziua, spuse Sofia către reflexia fiicei ei în oglindă. Își pieptăna șuvițele blonde și în același timp căuta ceva în cutia cu bijuterii. Sunt aproape gata, zise ea, punându-și o pereche de cercei din coral, asortați cu bluza.

Ceea ce Alexis nici n-ar fi bănuțit era că un nod i se strânsese Sofiei în stomac, în timp ce se pregătea pentru această întâlnire. Momentul îi amintea serile dinaintea plecării lui Alexis la universitate, când se prefăcea veselă, deși iminenta ei absență o sfâșia. Capacitatea Sofiei de a-și ascunde emoțiile părea să sporească proporțional cu intensitatea sentimentelor pe care le suprime. Privind imaginea fiicei în oglindă, o undă de șoc o străbătu. Nu mai era chipul de adolescentă pe care îl păstrase cu ochii minții, ci figura unui adult, a cărui privire întrebătoare i-o susținea pe a sa.

– Bună, mamă, răspunse Alexis calmă. Când se întoarce tata?

– Curând, sper. Știe că mâine te scoli devreme, așa că a promis să nu întârzie.

Alexis ridică fotografia atât de cunoscută și trase adânc aer în piept. Și după douăzeci de ani, tot trebuia să-și adune curajul pentru a intra cu forța în spațiul interzis al trecutului mamei, ca și când s-ar fi strecurat pe sub cordonul care împrejmuia scena unei crime. Trebuia să afle ce gândea mama ei. Sofia se căsătorise înainte de a împlini douăzeci de ani, iar ea, Alexis, făcea prostia de a arunca la coș ocazia de a-și petrece restul vieții cu cineva ca Ed? Sau poate în concepția mamei, ca în a ei înseși, simpla prezență a unor asemenea gânduri arăta că el chiar nu era persoana potrivită? Își repeta în minte întrebările. De unde știuse mama ei, cu atâta certitudine și atât de devreme, că bărbatul cu care urma să se căsătorească era „el”? De unde știuse că avea să fie fericită în următorii cincizeci, șazeci, poate chiar șaptezeci de ani? Sau nu își pusese astfel problema? Exact în momentul când era pe punctul de a revărsa toate aceste întrebări, ezită, temându-se brusc de o respingere. O întrebare însă trebuia pusă.

– Aș putea... începu Alexis, m-aș putea duce să văd unde ai crescut? În afara unui nume de botez care certifica sângele ei grecesc, singurul însemn pe care îl avea Alexis, legat de originea ei din partea mamei, erau ochii căprui-închis, și în seara aceea le folosi întreaga lor

forță, pentru a-și țintui mama cu privirea. Mergem în Creta la sfârșitul excursiei, dar ar fi păcat să ne ducem atât de departe și să ratăm o asemenea ocazie.

Sofiei îi venea greu să zâmbească, să-și dezvăluie sentimentele, să îmbrățișeze. Starea ei naturală era reticența, iar răspunsul imediat – căutarea unei scuze. Ceva o opri însă. Erau cuvintele pe care i le repetase adesea Marcus, cum că Alexis va fi mereu copilul lor, dar nu pentru totdeauna un copil care revenea la ea. Chiar dacă respingea ideea, recunoștea adevărul ei și vederea acestei tinere femei independente îi aduse confirmarea. În loc să se închidă, cum făcea de obicei atunci când subiectul trecutului ei plutea deasupra unei conversații, Sofia răspunse cu o căldură neașteptată, recunoscând pentru prima oară că dorința fiicei ei de a afla mai multe despre rădăcini era nu numai normală; era probabil și justă.

– Da, răspunse ea cu o ezitare. Cred că ai putea.

Alexis încercă să-și ascundă uimirea, neîndrăznind nici să respire, de teamă că mama ei, s-ar fi putut răzgândi.

Apoi, cu mai multă siguranță, Sofia adăugă:

– Da, ar fi o ocazie bună. Am să-ți scriu un bilet, să i-l duci lui Fotini Davaras. Ea mi-a cunoscut familia. Trebuie să fie destul de bătrână acum, dar a trăit toată viața în satul în care m-am născut eu și s-a căsătorit cu proprietarul tavernei de acolo – așa că ai putea primi și o masă bună.

Alexis exulta de fericire.

– Mulțumesc, mamă... Unde se află satul, exact? adăugă ea. Față de Hania?

– Cam la două ore, la est de Heraklion, răspunse Sofia. Deci, de la Hania ți-ar putea lua patru sau cinci ore – e ceva distanță pentru o singură zi. Tata trebuie să se întoarcă dintr-o clipă într-alta, dar după cină am să scriu scrisoarea pentru Fotini și o să-ți arăt exact, pe hartă, unde este Plaka.

Ușa trântită cu neglijență la intrare anunță întoarcerea lui Marcus de la biblioteca universitară. Servieta lui de piele, ponosită și îndesată, zăcea aruncată în mijlocul holului de la intrare, ițind foi de hârtie răvășite, prin toate rupturile de la cusături. Un munte de om cu păr

argintiu, des, cântărind probabil cât soția și fiica la un loc, o salută cu un zâmbet larg pe Alexis, care coborî în fugă din camera mamei, sări de pe ultima treaptă și i se aruncă în brațe, așa cum făcea de la trei ani.

– Tati! strigă Alexis simplu, dar chiar și atât era superfluu.

– Frumoasa mea, exclamă el, învăluind-o în îmbrățișarea confortabilă și caldă pe care numai tații de dimensiuni atât de generoase o pot oferi.

Plecară apoi la restaurant, aflat la cinci minute de mers pe jos de casă. Situată între barurile luxoase, patiseriile cu prețuri astronomice și restaurantele șic, Taverna Lukakis devenise pentru ei o obișnuință. Se deschisese imediat după ce familia Fielding își cumpărase casa și între timp asistase la apariția și dispariția altor zeci de restaurante și bufete. Patronul, Gregorio, salută grupul celor trei ca pe niște vechi prieteni ce-i erau, căci vizitele lor intraseră în asemenea măsură în ritual, încât el știa ce vor comanda înainte chiar de a se fi așezat la masă. Ca de obicei, ei ascultară politicoși meniul special al zilei, apoi Gregorio îi arătă pe fiecare cu degetul și recită: „Aperitivul de azi: musaca, stifado, calamari, o sticlă de retsina și o sticlă mare de apă minerală.“ Încuviințară și izbucniră cu toții în râs, în timp ce Gregorio le întoarse spatele, cu prefăcut dezgust pentru respingerea bucatelor mai noi ale maestrului bucătar.

Alexis (musaca) a vorbit cel mai mult. Povesti despre perspectiva excursiei cu Ed, iar tatăl ei (calamari) interveni cu sugestii despre situările arheologice pe care merita să le vadă.

– Dar, tată, mormăi Alexis exasperată, doar știi că Ed nu se dă în vânt după ruine!

– Știu, știu, răspunse el răbdător. Pe de altă parte, numai un filistin ar putea merge în Creta fără să viziteze Knossos. E ca și cum te-ai duce la Paris și nu te-ar interesa Luvrul. Până și Ed poate să înțeleagă asta.

Știau cu toții prea bine că Ed era mai mult decât capabil să treacă peste orice respira măcar un aer de înaltă cultură și, ca întotdeauna, în vocea lui Marcus răsună o ușoară notă de dispreț când Ed fu adus în discuție. Nu se punea problema că nu-i plăcea de el sau, cu atât mai mult, că nu era de acord cu el. Ed era exact genul de bărbat pe care putea spera un tată să-l aibă de ginere, dar Marcus nu-și putea reține